

ע"פ 15470/04/16 - קסאו צקול נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 15470-04-16 צקול נ' מדינת ישראל
לפני: כב' הנשיא אברהם טל - נשיא
כב' השופטת זהבה בוסתן
כב' השופט ד"ר שמואל בורנשטיין
המערער קסאו צקול
נגד
המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

א. פתח דבר

1. בפנינו ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין של בית המשפט השלום ברחובות בת"פ 30706-05-12 שבו הורשע המערער, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של התפרצות למקום מגורים - לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, גניבה - לפי סעיף 384 לחוק העונשין, גניבת כרטיס חיוב - לפי סעיף 16 לחוק כרטיסי חיוב, תשמ"ו-1986, הונאה בכרטיס חיוב - לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
2. בהתאם למתואר בכתב האישום, בתאריך 25.4.2012 התפרץ המערער לבית בגן יבנה, נטל מתוך הבית פריטי רכוש שונים, לרבות ארנק שהכיל כסף מזומן בסכום של ₪ 150 וכרטיס חיוב של בעלת הבית ובאותו מועד עשה בו שימוש, כך שבחמש הזדמנויות משך מהבנק, באמצעות כרטיס זה, סכום כולל של ₪ 3,800.
- כמו כן יוחסה למערער עבירת איומים בכך שבתאריך 10.5.2012, כשהגיעו שוטרים לחנות בה שהה המערער, על מנת לעכבו, ובהיותו תחת השפעת אלכוהול, איים עליהם.
3. המערער נדון ל-חודשי מאסר בפועל, הפעלת מאסר על תנאי בן 6 חודשים בחופף ובמצטבר, כך שבסך הכל ירצה 10 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו; 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירת רכוש מסוג פשע או עבירת איומים או עבירה כלשהי שיש בה מרמה או הונאה; 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירת רכוש מסוג עוון; קנס בסך 500 ₪ או 3 ימי מאסר תמורתו ופיצוי למתלוננת בסך 2,000 ₪.
4. הערעור מכוון כלפי הרשעת המערער וכן כלפי העונש.
5. כמו כן הוגשה על ידי ב"כ המערער, במסגרת הליך הערעור, בקשה להוספת ראייה בדמות חוות דעת של ד"ר לאה יגר העוסקת בטעויות בזיהוי.

ב. הערעור על הכרעת הדין

עמוד 1

הכרעת הדין של בית משפט קמא

6. בית משפט קמא סקר את הראיות שהיו בפניו, ובכלל זאת את הודעתה במשטרה של בעלת הבית שנפרץ, שתיארה כי לאחר ששבה לביתה הבחינה שתיקים שהונחו במרפסת הבית חסרים ובהם היו ארנק שהכיל כסף מזומן בסך 150 ₪ וכרטיס בנק. מתוך מסמך שהתקבל מהבנק עולה כי נעשו בכרטיס זה ביום 25.4.2012 בין השעות 16:22 ועד 16:25 מספר משיכות בסך כולל של 3,800 ₪.

כן הוגשו לבית המשפט שני סרטונים ממצלמת האבטחה של הבנק, המתעדים משתי זוויות שונות את שארע בסמוך לבנקט הרלבנטי במועד ובשעה הרלבנטיים (להלן ביחד לשם הנוחות: "**הסרטון**").

עוד הוגש מזכר שערך השוטר בצלאל בסל (להלן: "**השוטר בסל**"), אשר צפה בסרטון האבטחה וזיהה את המערער, המוכר לו מעבודתו כשוטר כמי שביצע את הפעולה בבנק. השוטר בסל ציין כי היו לו מפגשים שונים עם המערער והוא נוהג לראותו באופן יומיומי בעבודתו בגן יבנה. השוטר בסל הדגיש כי הוא מזהה את המערער בוודאות.

7. בעדותו בבית המשפט הבהיר השוטר בסל כי הוא מכיר את המערער שנים רבות מאז היותו ילד, וזאת מתוקף תפקידו כשוטר קהילתי בגן יבנה מזה כ-14 שנים. משהובאה בפניו טענתו של המערער לפיה מדובר בבן דודו ולא בו, ציין השוטר בסל כי הוא מכיר אף את בן דודו של המערער, ואין לו כל ספק שמדובר במערער ולא בבן דודו, תוך שהוא מונה את ההבדלים בתווי הפנים בין השניים.

8. בית המשפט קמא סקר את חמש ההודעות שנגבו מהמערער, שבמהלכן הכחיש את המיוחס לו, שמר על זכות השתיקה ביחס לחלק מהשאלות שהופנו אליו ומשהוצג בפניו הסרטון השיב "זה לא אני דומה לי.. זה לא אני, אני רוצה שהתמונות ייבדקו". כשנשאל מה יאמר אם השוטר בסל יזהה אותו בסרטון, אמר: "אני רוצה שהוא יראה כי הוא מכיר יותר טוב מכם את האנשים בגן יבנה ואותי". משנאמר למערער כי השוטר בסל זיהה אותו בוודאות, השיב כי אינו מאמין וכי הוא מעוניין שהוא יצפה בסרטון יחד עמו.

בשלב מאוחר יותר מסר המערער בהודעתו במשטרה כי את הגניבה ביצע בן דודו. לשאלה מדוע לא אמר זאת קודם לכן, השיב כי ציפה שבן דודו יסגיר את עצמו.

9. בן דודו של המערער העיד בבית המשפט כי מזה מספר שנים נותק הקשר ביניהם. עוד ציין כי במועד האירוע הוא עדיין שירת בצה"ל. לדבריו, יתכן ועבר ברחוב האצ"ל בגן יבנה, הסמוך למקום מגוריו, אך הכחיש כי פרץ לבית כלשהו וכי גנב פריטי רכוש כלשהם. הוא הכחיש כי שוחח עם המערער והבטיח כי יסגיר עצמו למשטרה באשר למעשים אלה. משהוצג לו סרטון מצלמת האבטחה, הבהיר כי הוא אינה הדמות הנראית בסרטון והוא אינו יכול לזהותה.

10. בעדותו בבית המשפט הכחיש המערער את אשר יוחס לו בכתב האישום, ולשאלה מדוע כבש גרסתו באשר לכך שהעבירות בוצעו על ידי בן דודו ולא על ידו, השיב כי ציפה שבן דודו "ייקח אחריות".

המערער ציין כי ביקש שהשוטר בסל יצפה בסרטון משום שהאמין כי הוא "אדם של אמת", אלא שלצערו הסתבר לו כי השוטר בסל מתקשה להודות בטעותו.

באשר לאישום השני, המייחס לו איומים על השוטרים, טען המערער כי הוא הותקף על ידי השוטרים והכחיש כי איים עליהם.

11. על בסיס מארג הראיות הנרחב שהובא בפני בית משפט קמא, ואשר חלקו העיקרי פורט לעיל, הורשע המערער בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.
12. בהכרעת דינו קבע בית המשפט קמא כי הוא מצא את עדותו של השוטר בסל מהימנה באשר לזיהוי של המערער בסרטון. השוטר בסל העיד על עצמו כמי שמכיר את המערער מזה שנים רבות במסגרת תפקידו, ואף המערער העיד כי הוא מכיר אותו מאז ילדותו. השוטר בסל העיד כי הזיהוי נעשה על ידו בוודאות והיה נחוש מאוד בעדותו. הוא אף ציין כי גם בן דודו של המערער מוכר לו, הוא יודע לעשות את האבחנה ביניהם וברור לו כי אין מדובר בבן הדוד אלא במערער עצמו.
- בית משפט קמא דחה את טענת ההגנה לפיה עדותו של השוטר בסל ניתנה מטעמים שאינם עניינים ונועדה לכסות על כך שהשוטרים עצרו את האדם הלא הנכון, מאחר שרק לאחר שהשוטר בסל זיהה את המערער, יצאו הבלשים לעכבו.
13. בית המשפט קמא ציין כי אף הוא צפה בסרטון, בו נראה היטב מי שביצע את המשיכות מהבנק ואף צפה זמן ניכר במערער, אשר היה בפניו במהלך כל ההליך, ובמשך זמן לא קצר גם בבן דודו של המערער, אשר העיד בפניו, ועל בסיס זאת זיהה את המערער כמי שנראה בסרטון.
14. בית משפט קמא אף התייחס לעדות המערער וקבע כי הוא אינו יכול ליתן בה אמון. בית משפט קמא עמד על תמיהות העולות מדברי המערער ועל סתירות בין חקירתו במשטרה לעדותו בבית המשפט. בין היתר צוינה גרסתו הכבושה של המערער באשר לכך שאת מעשה העבירה ביצע בן דודו, כאשר גרסה זו נמסרה רק כתשעה חודשים לאחר חקירתו במשטרה. בית משפט קמא לא קיבל את הסברו של המערער לפיו הוא הבין שבן דודו הוא שביצע את העבירה כבר כאשר צפה בסרטון במהלך חקירתו, אולם לא מצא לומר כך לחוקריו כיוון ש"אינו מלשין" וכיוון שציפה כי בן דודו יסגיר עצמו ויטול אחריות על מעשיו.
- בית משפט קמא ציין, בין היתר, כי אין זה סביר שאדם ישהה במעצר תקופה כה ארוכה, כאשר בידיעתו גרסה שיש בה כדי להביא, לטענתו, לשחרורו ממעצר ולאי הגשת כתב אישום נגדו, והוא כובש טענתו זו. הדברים נכונים בפרט לאור העובדה שהמערער אינו בקשר עם בן דודו מזה מספר שנים. עוד תמה בית המשפט על כך שהמערער ציפה שבן הדוד יסגיר את עצמו, בשעה שבן הדוד כלל לא ידע שהמערער עצור ובוודאי לא ידע בשל מה הוא עצור.
15. על בסיס מהימנות שנתן ביהמ"ש קמא לעדויות עדי התביעה והתרשמותו הבלתי אמצעית מצפיה בסרטון, שבו נראה וקביעה המערער מבצע את המשיכות מסניף הבנק במועד הרלבנטי, קבע בית המשפט קמא כי יש לקשור את המערער לא רק למשיכות ולשימוש בכרטיס החיוב, אלא אף להתפרצות שארעה זמן קצר קודם לכן. זאת על סמך החזקה התכופה של החזקת הכרטיס ברשותו ועשיית שימוש בתוך זמן כה קצר מההתפרצות, מבלי שהמערער סיפק לכך הסבר סביר כלשהו.
16. באשר לאישום השני, מצא בית המשפט קמא לנכון ליתן אמון בעדויותיהם של עדי התביעה.
- באשר לשאלה האם המערער היה שיכור באותה עת והאם יש בכך כדי לפטור אותו מאחריות לביצוע האיומים, התייחס בית המשפט קמא למבחני הפסיקה וקבע כי לא הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת ההגנה של שכרות, שיהיה בה כדי לפטור את המערער מאחריות.

נימוקי הערעור והבקשה להוספת ראייה

17. בית משפט קמא שגה באופן ניתוחו את הסרטון, המהווה ראייה נסיבתית יחידה הקושרת את המערער לביצוע העבירות המיוחסות לו באישום הראשון.

אפילו אם עדותו של השוטר בסל אמינה, ואף שהמערער אינו חולק כי השוטר מכיר אותו במידת מה מתוקף תפקידו כשוטר קהילתי, קיימת אפשרות ממשית לטעות, שלא במתכוון, בזיהוי המערער בסרטון. במקרה דנן, לא ניתן היה להסתפק בהיכרות השוטר בסל עם המערער, שהרי לא כל היכרות מספיקה לצורך זיהוי.

מעבר לכך, גם אם נאמין לשוטר בסל כי הוא מזהה את המערער בוודאות, ישנה משוכה אובייקטיבית של קושי בזיהוי שבית המשפט קמא התעלם ממנה. לו היה בית משפט קמא שם דגש על בחינת מהימנות הזיהוי במנותק ממהימנות המזהה הכללית, היה מגיע למסקנה כי לא ניתן לזהות את המערער מעל לכל ספק סביר.

18. חוות הדעת של ד"ר לאה יגר, המהווה ראייה חדשה אותה ביקש המערער להגיש במסגרת הערעור (להלן: "**חוות הדעת**"), מבהירה ומחדדת את הנתונים שיש לשקול בעניין מהימנות הזיהוי ומסוגלותם של עדים, אף כאלה הטוענים להיכרות עם מושא הזיהוי, להיכשל בזיהוי.

חוות הדעת מתייחסת לגורמים הפסיכולוגיים שמעלים את הסבירות לטעויות בזיהוי והשוואת פנים, כגון הקושי האובייקטיבי של אנשים מגזעים שונים לזהות זה את זה.

כן כוללת חוות הדעת מחקר במסגרתו הציגו בפני המשתתפים את הסרטון וכן שש תמונות, בהן תמונות של המערער, והם נדרשו לזהותו. תוצאת המחקר הייתה כי רק כ-10% מהמשתתפים הצליחו לזהות נכונה את המערער.

19. בית משפט קמא שגה כשקבע כי הדמות הנראית בסרטון היא המערער.

הגם שבית משפט קמא היה רשאי לבחון את הסרטון בעצמו, היה עליו לנהוג זהירות יתירה נוכח איכותו הירודה של הסרטון והעובדה כי מי שנראה בו הרכיב משקפי שמש, המכסים חלק משמעותי מפניו. כמו כן בית משפט היה צריך להזהיר את עצמו מאחר והוא אינו עומד לחקירה נגדית בעניין זה.

היה על בית המשפט קמא לוודא כי "רכש" היכרות קרובה דיה עם המערער בטרם קביעתו כי הוא זה שנראה בסרטון, כאשר שלושה מועדי הוכחות במועדים שאינם סמוכים זה לזה, אינם מבססים היכרות קרובה כזו.

20. אף בנקודה זו חוות הדעת מבהירה ומחדדת אימתי הופכים פניו של אדם למוכרים, כך שניתן לזהותם בקלות יחסית, ומתייחסת לגורמים הפסיכולוגיים המעלים את הסבירות לטעויות בזיהוי ואף בוחנת את השפעת הציפייה המוקדמת (הנובעת ממידע מוקדם) על הזיהוי.

21. בית משפט קמא שגה בבחינתו את הראיות בתיק על פי מבחני מהימנות בלבד, דהיינו, בחינת עדותו של השוטר בסל והתרשמותו מצפייה בסרטונים, אל מול גרסתו של המערער, אותה דחה בית המשפט קמא בהיותה, לשיטתו, כבושה ובלתי הגיונית.

שאלת הזיהוי בינארית לחלוטין; ניתן או שלא ניתן לזהות את המערער בסרטון מעל לכל ספק סביר, ולפיכך

התרשמותו של בית המשפט מעדות המערער ככבושה ובלתי הגיונית (קביעה עליה חולק המערער), אינה יכולה להוות שיקול בקביעתו שהדמות הנראית בסרטון היא המערער.

22. עדותו של המערער, לרבות גרסתו הכבושה לפיה הדמות הנראית בסרטונים היא בן דודו, היא הגיונית, וזאת על רקע מעורבותו בפלילים בתקופה האמורה וה"קודים" שסיגל לעצמו עקב כך. המערער הבין, לאחר שצפה בסרטונים, שמדובר בבן דודו, וציפה כי בן הדוד יגיע ביוזמתו למשטרה ויטול אחריות על מעשיו. משהבין, במהלך הטיפול שעבר, כי אין טעם לשמור על "קודים של שתיקה", פנה למשטרה ומסר שהאדם שנראה בסרטון הוא בן דודו.

23. בית משפט קמא שגה משלא התייחס למחדלי החקירה בתיק, ומשביסס את הרשעתו על ראיה נסיבתית יחידה, מבלי שיש כל ראיה נוספת ואובייקטיבית המחזקת את הזיהוי.

הגם שאין מניעה עקרונית לבסס הרשעה על סמך עדות זיהוי יחידה, הרי לאור הקושי הטמון בראייה זו, יש צורך בראיה מסייעת.

המשטרה יכלה בנקל לאסוף ראיות אובייקטיביות שיכלו לסייע או לאיין את ראיית הזיהוי כגון: איסוף טביעות אצבע מבית המתלוננת, איכונים של הטלפון הנייד של המערער, עימות בין המערער לבין בן דודו, כפי שביקש המערער, ועריכת שחזור. העדרן של ראיות אלה מהווה מחדל חקירה המצדיק, כשלעצמו, את זיכויו של המערער מהעבירות המיוחסות לו באישום הראשון.

24. אשר לאישום השני, שגה בית משפט קמא כאשר בחן את הטענה המשפטית לעניין סייג השכרות כלאחר יד. יישום נכון של הפרמטרים המנחים בפסיקה היה מוביל אותו למסקנה כי רמת שכרותו של המערער באירוע היתה, לכל הפחות, חלקית ולפיכך חל עליו סייג השכרות והיה על בית המשפט קמא לזכותו מעבירת האיומים.

קיימות ראיות מספיקות הממלאות את תנאי סייג השכרות. כך למשל חקירתו הראשונה של המערער במשטרה, סמוך לאחר קרות האירוע באישום השני, הופסקה לאור התרשמותו של החוקר כי מפי המערער נודף ריח חריף של אלכוהול עד כדי שהוא שוכב ללא תזוזה ולא ניתן לחקרו. אף מעדויות השוטרים עולה תמונה עקבית של אדם שלא היה בשליטה על מעשיו ולא הבין את הסיטואציה בה הוא נמצא, עד כדי כך שהיה מקום להפסיק את חקירתו לאלתר.

25. לחילופין, אפילו סייג השכרות אינו מתקיים, הרי שלאור הנימוקים הנוגעים לאישום הראשון, יש לזכותו מעבירת האיומים מטעמי הגנה מן הצדק, שכן האישום השני הוא תולדה של מעצר שלא היה מתרחש כלל אם היה נערך זיהוי כיאות ואם המשטרה היתה אוספת ראיות אובייקטיביות נוספות לתמיכה בראיית הזיהוי היחידה, שהינה באיכות ירודה ובעייתית ביותר.

תגובת המשיבה

26. לבקשה להוספת הראיה - המערער לא הצביע על טעם שמנע את אפשרות הגשת הראיה בבית משפט קמא והיא מהווה שינוי של קו ההגנה שנטען בפני בית המשפט קמא. לא היתה כל מניעה שחוות הדעת תוכן ותוצג עוד במהלך המשפט בבית משפט קמא.

נראה כי מקור הבקשה הוא בחילופי הייצוג ומדובר בניסיון לייצר קו הגנה חדש, לאור דחיית טענת המערער

לפיה בן דודו ביצע את העבירות נושא האישום הראשון.

27. אין בכוחה הפוטנציאלי של הראייה החדשה לשנות מתוצאות המשפט שכן הרשעת המערער מבוססת כדבעי ואין בחוות הדעת האמורה כדי לשנות מהממצאים שנקבעו.

28. חוות הדעת אינה רלוונטית כי היא עוסקת בזיהוי בין גזעי של אדם לא מוכר, בעוד שהדגש בענייננו הוא על ההיכרות מוקדמת, שהרי בהינתן היכרות מוקדמת ישנה אפשרות לזיהוי בנקל.

29. טענת עורכת חוות הדעת לפיה יתכן שלא קיימת הכרות מספקת בין העד המזהה למערער כבסיס לזיהוי, משום שלא הובהר טיב המפגשים ביניהם, עומדת בסתירה לממצאים העובדתיים שקבע בית משפט קמא, שאין דרכה של ערכאת ערעור להתערב בהם.

לא הייתה מחלוקת שהשוטר בסל מכיר היטב את המערער מילדות, כך אף לפי הודאת המערער עצמו, ומכאן שנשמט היסוד העובדתי העומד ביסוד חוות הדעת כולה.

30. הניסוי שנערך במסגרת חוות הדעת חרג בצורה קיצונית מכללי האתיקה הבסיסית שכן הסטודנטים שהשתתפו בניסוי צפו בתמונות שהיו חלק מהליך תלוי ועומד. הסוגיה האתית משליכה על המשקל שיש לייחס לחוות הדעת.

31. נושא הזיהוי הוא עניין עובדתי ולא משפטי. בית המשפט התרשם שניתן לזהות את המערער בסרטון, והדבר נכון ביתר שאת כשיש היכרות מוקדמת. יש הבדל רב בין זיהוי אדם מוכר לזיהוי אדם שאינו מוכר. בנסיבות דנן, השוטר בסל הכיר את המערער מילדות ובאופן ספונטני, זיהה אותו ואמר שהוא מכיר אותו.

32. הסרטונים בהם צולם המערער אינם באיכות ירודה, אלא מדובר בצילום של מצלמת אבטחה בכספומט, באיכות גבוהה, בצבע, משתי זוויות שונות ובהם המערער שב ומופיע לפרקי זמן ממושכים, כשהוא מנסה למשוך כסף מהמכשיר ומתבונן לצדדים.

33. גם זיהוי של המערער בסרטונים נבנה על מספר אדנים - השוטר בסל, שמכיר את המערער מילדות, התבונן בסרטון כשלא היה ידוע למשטרה שהמערער ביצע את העבירות, והוא נקב בשמו של המערער כמי שמופיע באותו סרטון על רקע אותה הכרות. אף בית המשפט קמא עצמו התרשם במו עיניו שהמופיע בסרטון הוא המערער, ושטר נוסף סבר שהמערער הוא שנראה בסרטון, אם כי לא באותה דרגת ביטחון, בהעדר הכרות מוקדמת עמו.

34. ניתן להרשיע על סמך זיהוי כראיה יחידה. לצד זאת, בנסיבות דנן, משקלה של ראיית הזיהוי תושפע ממכלול הראיות.

קיים מארג ראיות נסיבתי המצטרף לזיהוי של המערער בסרטון הכולל את התנהגותו המפלילה של המערער, ששמר על זכות השתיקה במרבית חקירותיו במשטרה, סירובו להצטלם על ידי המשטרה כדי להשוות את תמונתו עם תמונת הכספומט, הימנעותו מלנקוב בשם עד האליבי הנטען ולפרט את מיקומו ביום האירוע, מסירת גרסאות סותרות בחקירתו במשטרה ובבית המשפט, כבישת גרסתו, ללא הסבר, והעללתו על קרוב משפחתו כאילו הוא שביצע את העבירות, טענה שהתבררה כטענת בדים הן לאור עדות קרוב המשפחה והן לאור עדותו של השוטר בסל, המכיר גם אותו, לפיה הוא אינו האדם המצולם בסרטון.

35. לא היה מקום לבצע עימות בין המערער לבן דודו לאור השינוי בגרסת המערער לפיה הוא אינו טוען עוד שכן דודו הוא שביצע את המעשה ואף לא ניתן היה לבצע איכון טלפוני שכן המערער לא מסר

מספר טלפון. מעבר לכך, הטענה בעניין מחדלי חקירה לא נטענה בבית משפט קמא.

36. לגבי האישום השני, מדובר בממצאי מהימנות מובהקים. טענת השכרות לא נטענה ובית משפט קמא בחן אותה מיוזמתו, כאשר הנטל הוא על המערער. מהדוחות עולה שהמערער היה שיכור, אך זו בוודאי לא שכרות המבססת הגנה.

דין והכרעה

הבקשה להוספת ראיה

37. לצורך החלטה בבקשה להוספת הראיה, ובהתאם למוסכם (ראה פרוטוקול הדיון מיום 18.9.2016, עמ' 6, ש' 4), עיינו בראיה. המדובר, כאמור, בחוות דעתה של ד"ר לאה יגר, בעלת דוקטורט בקרימינולוגיה, והיא כוללת שני חלקים.

38. בחלקה הראשון עוסקת חוות הדעת בסוגיות תאורטיות הנוגעות לטעויות בזיהוי אנשים. חוות הדעת קובעת כי גם במצבים אופטימליים, בהם השוו תמונות חזית של קלסטרונים שצולמו באיכות צילום גבוהה, הושג שיעור דיוק שנע בין 60% ל-80%.

כן מתמקדת חוות הדעת במחקרים שנערכו בנושא זיהוי אנשים שצולמו במצלמות אבטחה, וקובעת כי על בתי המשפט לנקוט משנה זהירות כאשר הזיהוי הוא של אנשים שאינם מוכרים, אפילו כאשר נעשה שימוש בסרטוני ווידאו באיכות גבוהה.

עוד עוסקת חוות הדעת בגורמים שנמצאו כמעלים סבירות לזיהוי שגוי ושייתכן שהתקיימו במקרה הנוכחי, כגון - גורמים פסיכולוגיים והשפעה בן גזעית.

על פי חוות הדעת, מאחר ובמקרה הנדון הרכיב העברייני משקפי שמש ובהתחשב בכך שהסוואת פנים נמצאה כפוגמת ביכולת הקליטה הנכונה שלה, ייתכן ונפגמה במידה מסוימת קליטת פניו של העברייני וכתוצאה מכך גם יכולתם של העדים המזהים לזהותו נכונה. כמו כן צוין כי במקרה הנדון, העדים שזיהו את המערער אינם יוצאי אתיופיה כמותו, ועל כן תיתכן אפשרות לזיהוי המוטעה של המערער בשל השפעה בין גזעית, קרי, היותו בן מוצא אחר משלהם.

חוות הדעת אף עוסקת בהבדלים בין אישיים ביכולת של אנשים לזהות פנים, תוך השוואה בין אנשי משטרה לבין אזרחים. בעניין זה קובעת חוות הדעת כי לא ניתן לומר שאנשי משטרה מיומנים הם מזהים טובים יותר מאזרחים.

39. חלקה השני של חוות הדעת מתמקד במחקר שנערך בקרב 314 סטודנטים באוניברסיטה העברית, במסגרתו הוצג בפניהם סרטון ערוך המבוסס על סרטוני מצלמות האבטחה הלקוחים מתיק בית המשפט. המשתתפים התבקשו לזהות את הדמות בסרטון מתוך "מסדר זיהוי" תמונות הכולל את תמונת המערער לצד תמונותיהם של חמישה גברים נוספים, כולם יוצאי אתיופיה ובגילאים קרובים. ממצאי המחקר היו כי כ-40% מהמשתתפים סברו שהדמות הנראית בסרטון אינה נכללת בתמונות "מסדר הזיהוי". רק כ-10% מהמשתתפים זיהו את תמונת המערער כדמות המופיעה בסרטון. לא נמצאו הבדלים מובהקים בין תשובות השוטרים לתשובות האזרחים, אלא רק הבדלים בין מידת הביטחון של השוטרים בתשובותיהם לבין מידות הביטחון של האזרחים.

מסקנת חלקו זה של המחקר היתה שקיים קושי בזיהוי של אנשים הנקלטים במצלמות האבטחה, בפרט כשמדובר בזיהוי בין גזעי, כאשר במקרה דנן זיהוי על בסיס תמונות של קלסטרונים שאינם מוכרים, אינו מאפשר

קביעה שניתן להסתמך עליה.

40. נבהיר מיד כי איננו רואים כל רלוונטיות בחוות הדעת האמורה, לא בחלקה הראשון ולא בחלקה השני, שכן זיהוי של המערער נעשה על ידי אדם המכיר אותו אישית היכרות רבת שנים, ואילו המחקר התיאורטי, כמו גם "מסדר הזיהוי", מתייחס לזיהוי על ידי מי שאין לו היכרות קודמת מהסוג האמור.

41. אומנם בחוות הדעת הועלו ספקות באשר לשאלה האם היכרותו של השוטר בסל עם המערער עולה כדי היכרות אישית, אלא שקביעה זו של עורכת חוות הדעת אינה קביעה שבתחום מומחיותה. המדובר בהבעת דעה, ותו לא, ובוודאי שאין כל מקום להעדיפה על פני קביעתו של בית המשפט קמא, שהתרשם באופן ישיר מעדותו של השוטר בסל, בעניין היכרותו האישית עם המערער, הכרות שאושרה אף על ידי המערער עצמו.

42. למעלה מן הצורך נציין כי ממילא קיים קושי בכל הנוגע לאופן עריכת "מסדר הזיהוי" שכן לא ברור כיצד בדיוק הוא בוצע, כמה זמן נחשפו המשתתפים לסרטון ולצילומים, האם הם ראו את הסרטון ותמונות "מסדר הזיהוי" במקביל, או שמא מדובר במעין "משחק זיכרון", ועוד כיוצא באלה נתונים שלא פורטו.

43. לפיכך, אנו דוחים את הבקשה להגשת הראיה הנוספת.

44. בשולי הדברים נעיר כי מוצאים אנו טעם לפגם ב"מחקר" אמפירי שערכה ההגנה ובבקשתה להגישו כראיה. ראשית, אין זה ברור האם אותם סטודנטים שהשתתפו ב"מסדר הזיהוי", לרבות שוטרים, היו ערים לכך שממצאי המחקר יובאו לפני בית משפט בהליך תלוי ועומד, והאם נתנו לכך את הסכמתם. שנית, ועיקר, אין זה ראוי בעינינו שצד להליך פלילי עורך "מחקר" שאינו אלא מעין "תכנית ריאליטי", שבה נדרשים המשתתפים להצביע בשאלת חפותו או אשמתו של נאשם, ואף מרהיב בנפשו לבקש להגיש את תוצאת ההצבעה לבית המשפט כראיה.

הכרעת הדין

45. אשר לערעור על הכרעת הדין הנוגעת לאישום הראשון, כידוע אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי מהימנות ועובדה שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית (ראה ע"פ 3579/14 **אטקלטה נ' מדינת ישראל** (3.1.2016) וע"פ 8739/12 **מוחמד נ' מדינת ישראל** (9.6.2015)).

יתרונה המובנה של הערכאה הדיונית טמון ביכולתה להתרשם באופן בלתי אמצעי מהעדים ומהראיות שהוצגו לפניה (ראה ע"פ 9352/99 **יומטוביאן נ' מדינת ישראל** (5.10.2000)).

46. במקרה דנן, הכרעת בית משפט קמא התבססה על מתן אמון בעדי התביעה, ומנגד חוסר אמון בגרסת המערער.

לעניין זה יש לציין במיוחד את ניסיונו של המערער להטיל את האשם על בן דודו כמי שביצע את העבירות שבאישום הראשון. גרסתו של המערער בעניין זה תמוהה, מן הטעם שרק 9 חודשים לאחר חקירתו במשטרה הוא מצא לנכון להעלותה לראשונה. בית משפט קמא קבע, ובצדק, כי אין לקבל את הסברו של המערער לפיו

הבין שבן דודו הוא שביצע את העבירות, כבר כאשר צפה בסרטון במהלך חקירתו, אולם לא מצא לנכון למסור זאת לחוקריו כי ציפה שהלה יסגיר את עצמו. אף לדעתנו אין זה סביר שאדם המצוי במעצר תקופה ארוכה יכבוש טענה "מזכה" מעין זו.

47. ואם לא די בכך, הרי שניכר שאף במסגרת נימוקי הערעור קיימת סתירה פנימית בעניין זה הנוגעת להטלת האחריות על בן דודו של המערער.

על פני הדברים נראה שהמערער זנח את טענתו האמורה וביקש למקד ערעורו בקושי שבזיהוי. לפי גרסה זו לא ניתן לקבוע מעל לכל ספק סביר שהוא הדמות הנראית בסרטון, כשם שלא ניתן לקבוע זאת לגבי בן דודו. אלא שלצד זאת הוסיף וציין כי "אין בכך כדי לומר שהמערער חוזר בו מגרסתו שמדובר בבן דודו, שכן גרסתו בעניין זה אינה מופרכת והיגיון רב עומד בצידה, בייחוד נוכח עדותו הפתלתלה והמתחמקת של בן דודו" (פסקה 38 לנימוקי הערעור). המערער מבקש, אפוא, לאחוז את החבל משני קצותיו ולשאוב מים מהבאר, ויש בכך כדי לחזק את מסקנתו של בית המשפט קמא בדבר חוסר מהימנותו של המערער.

48. בית המשפט קמא הסתמך, כאמור, במידה רבה על עדות השוטר בסל, שהכיר את המערער תקופה ארוכה וזיהה אותו כמבצע הפעולה במכשיר הכספומט כפי שנראה בסרטון. בנסיבות עניינו, להתרשמותה של הערכאה הדיונית מהעדים נודעה חשיבות מכרעת לאור העובדה כי הערכת עדות הזיהוי תלויה במידה רבה ביכולתה של הערכאה המבררת להתרשם מאמינותו של המזהה. ואכן, בית המשפט קמא התרשם באופן בלתי אמצעי מהשוטר בסל ומצא את עדותו באשר לזיהוי של המערער כאמינה. מדובר בממצא עובדתי שאין מקום להתערב בו.

49. לא מצאנו גם נימוק להתערב במסקנה המשפטית הנוגעת להרשעת המערער על סמך ראיית הזיהוי.

בע"פ 8902/11 חזיה נ' מדינת ישראל (15.11.2012) (להלן: "עניין חזיה") התייחס בית המשפט העליון בהרחבה להלכה הנוגעת לעדות הזיהוי בהבהירו כי ככלל אין מניעה עקרונית לבסס הרשעה בפלילים על עדות זיהוי יחידה, אף בהיעדר תוספת ראייתית התומכת בה. לצד זאת הודגש כי על הערכאה המבררת לנקוט בזהירות מירבית בבואה לבסס הרשעה בפלילים על סמך עדות זיהוי יחידה, לאור מגבלות הזיכרון האנושי (עניין חזיה, בפסקה 47 לפסק דינו של כבוד השופט י' דנציגר וההפניות שם).

אשר לאופן הערכת עדות הזיהוי, אמר בית המשפט העליון בעניין חזיה את הדברים הבאים (פסקאות 48-49 לפסק דינו של כבוד השופט י' דנציגר):

"בחינת עדות הזיהוי נעשית באופן דו-שלבי. תחילה נבחנת אמינותו של העד המזהה ובשלב שני נבחנת מהימנותו של 'הזיהוי כשלעצמו' [ראו למשל: חוות דעתה של השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 9040/05 אוהיון נ' מדינת ישראל (7.12.2006), פסקה 16 (להלן: עניין אוהיון)]. כלומר, תחילה יש לבחון את הרכיב הסובייקטיבי של עדות הזיהוי - מהימנות העד המזהה - ורק לאחר מכן יש לעבור לבחינת הרכיב האובייקטיבי של עדות הזיהוי - 'מהימנות הזיהוי כשלעצמו' [ראו למשל: פסק דינו של השופט (כתוארו אז) ח' כהן בע"פ 648/77 קריב נ' מדינת ישראל, פ"ד לב(2) 758, 729 (1978)]. בהיבט הסובייקטיבי, על בית המשפט לבחון את מהימנותו של העד המזהה, קרי 'על בית המשפט לבחון תחילה האם העד רוצה להטעות את בית המשפט או שאמירת האמת היא נר לרגליו' [ראו: חוות דעתו של השופט נ' הנדל בע"פ 2098/08

פרעוני נ' מדינת ישראל (28.12.11), פסקה 6 (להלן: עניין פרעוני). ודוק, גם אם השתכנע בית המשפט בדבר מהימנותו המוחלטת של העד המזהה עליו להוסיף ולבחון את "מהימנות הזיהוי כשלעצמו" שכן גם אם מדובר בעד מהימן הבטוח בזיהוי יתכן שטעה טעות כנה (ראו למשל: עניין פרעוני, פסקה 6).

כפי שהדגישה השופטת פרוקצ'יה בעניין אוהיון, בחינת מהימנות הזיהוי כשלעצמו נעשית אף היא בשני שלבים, ברובד הסובייקטיבי וברובד האובייקטיבי. ברובד הסובייקטיבי, נבחנת יכולתו האישית של העד להטביע בזיכרונו רשמים חזותיים ולזהות מכוחם בני אדם על פי חזותם. ברובד האובייקטיבי, בודק בית המשפט את האפשרות שהעד המזהה טעה טעות כנה. לצורך בחינת שני הרבדים הללו, יש לברר, בצד מהימנותו של העד המזהה, גם את השאלות בדבר מידת הביטחון שהביע העד בזיהוי ואת הנסיבות שאפפו את הטבעת הדמות בזכרונו של העד (שם, פסקה 16).

[ההדגשות לא במקור. ראו גם ע"פ 2173/15 פלוני נ' מדינת ישראל (18.11.2015) וע"פ 2957/10 אלאטרש נ' מדינת ישראל (30.5.2012)].

50. בית המשפט העליון מנה בעניין **חזיה** רשימה לא סגורה של פרמטרים אשר עשויים לסייע בידי בית המשפט להעריך האם אין מדובר בזיהוי שיסודו בטעות כנה, ביניהם שיקולים הרלוונטיים לענייננו: קיומה של היכרות קודמת בין העד המזהה לבין הנאשם, שעשויה להפחית את הסיכוי לטעות בזיהוי; משך הזמן שהעד ראה את הנאשם במהלך האירוע; תנאי הזיהוי: זווית הראייה, האם מדובר ביום או בלילה, תנאי הראות ומצב התאורה (פסקה 50 לפסק דינו של כבוד השופט י' דנציגר).

51. בנסיבות דנן, הושם דגש רב על קיומה של **היכרות קודמת** בין המערער לשוטר בסל שזיהה אותו, באופן המפחית את החשש לקיומה של טעות בזיהוי. היכרות זו אינה מצויה במחלוקת בין הצדדים, שהרי גם לדברי המערער השוטר בסל מכיר אותו היטב.

כמו כן, בדומה לנסיבות בעניין **חזיה**, אף במקרה דנן ניתן לומר כי מדובר ב"זיהוי ספונטאני" מצדו של השוטר בסל, וזאת על רקע קביעתו של בית משפט קמא כי רק לאחר שהשוטר בסל צפה בסרטון מצלמות האבטחה וזיהה את מבצע הפעולה כמערער, המוכר לו, יצאו הבלשים לעכב את המערער. משמעות הדבר היא כי בעת שהשוטר בסל זיהה את המערער לא היה בידיו מידע מקדים לפיו המערער חשוד בביצוע העבירות, כך שאין בסיס לחשש מפני עלילת שווא.

מכאן למסקנה לפיה לא רק שמדובר בעד אמין, כאמור, אלא שאף היסוד האובייקטיבי בעדות הזיהוי של השוטר בסל מתקיים, במובן זה שעל רקע ההיכרות המוקדמת והזיהוי האותנטי, הוא ראוי להיחשב כעד זיהוי בעל מהימנות גבוהה.

52. השוטר בסל היה נחוש בדעתו כי אין ספק שהמערער הוא שמופיע בסרטון, ואף נתן הסבר על מה הוא מבסס את בטחונו זה בזיהוי (פרוטוקול מיום 25.2.2015, עמ' 20 ש' 16-32); הוא אף הבהיר מדוע אין מקום לקבל את הטענה שמדובר בבן דודו של המערער, לאור ההבדלים בתווי פניהם (עמ' 21 ש' 1-15).

53. בית משפט קמא עצמו צפה בסרטון, השווה את הדמות המצולמת בו למערער שהופיע בפניו והגיע לכלל מסקנה לפיה אף הוא מזהה את המערער כמי שנראה בסרטון. זיהויו של בית המשפט קמא

מחזק את זיהוי של השוטר בסל.

54. בע"פ 2653/98 **בן דוד נ' מדינת ישראל** פ"ד נב(4) 529 (1998) התייחס בית המשפט העליון לשאלה הנוגעת לאופי ביקורתה של ערכאת הערעור על קביעתה של הערכאה הדיונית על פי "מראה עיניה", והבהיר כי לערכאה הדיונית יש יתרון רב על פני ערכאת הערעור בבחינת רמת הוודאות של הזיהוי, ובחינתו את הסרטון באותו המקרה התמקדה בשאלה האם סרט הווידאו מאפשר, **אובייקטיבית**, את זיהוי הנאשם.

אף אנו, לפיכך, צפינו בסרטון ומצאנו כי איכות הצילום היא ברמה טובה למדי; מדובר בצילום בצבע, באור יום, בשתי מצלמות מזוויות שונות, המשלימות זו את זו. פניה של הדמות הנראית בסרטון מופיעות מספר רב של פעמים לפרקי זמן לא מבוטלים. הסרטון כולל צילום ב"קלוז אפ", בו נראים בבירור פניה של הדמות, וכן צילום מעמדה מרוחקת יותר, המאפשרת אף התרשמות מתנועות הגוף של הדמות וממדיה.

55. לאור האמור, מצאנו כי לא נפלה כל טעות במסקנת בית המשפט בכל הנוגע לזיהוי המערער כמי שמופיע בסרטון. יתר על כן, וכפי שהבהיר בית המשפט קמא, בעדות הזיהוי אף תומכות ראיות נוספות, בהן העובדה כי המערער שתק בחקירתו וכבש את גרסתו לעניין מעורבות בן דוד, התמיהות בגרסת המערער, הסתירות בין הדברים שאמר בבית המשפט לדברים שאמר בחקירתו במשטרה וההיגיון שמצא בית המשפט קמא בגרסת בן הדוד.

56. אשר לטענה הנוגעת לפעולות החקירה הנוספות שניתן היה לבצע, כידוע, הלכה היא שאין במחדלי חקירה כשלעצמם כדי להביא לזיכויו של נאשם, אם חרף מחדלי החקירה הונחה תשתית ראיתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו (ראו למשל: ע"פ 7164/07 **אלהושלה נ' מדינת ישראל** (11.8.2008); ע"פ 8447/11 **סולימאן נ' מדינת ישראל** (24.9.2012)).

בנסיבות דנן, איננו מוצאים לנכון לקבוע מסמרות בהתייחס לטענה הנוגעת למחדלי חקירה, נוכח מסקנתו כי במקרה דנן התגבשה תשתית ראיתית מספקת להרשעתו של המערער בעבירות שיוחסו לו באישום הראשון.

57. אשר לאישום השני, אף בסוגיה זו לא מצאנו מקום להתערב בקביעת בית משפט קמא. המערער אכן היה תחת השפעת אלכוהול בעת האירוע. עם זאת המערער עצמו העיד שלא היה שיכור במידה כזו שגרמה לו לא לזכור את האירוע, שכן הוא ידע לפרט אודות אירועי האלימות מול השוטרים (פרוטוקול מיום 7.6.2015 עמ' 37 ש' 14-5). יתר על כן, כפי שקבע בית משפט קמא, אין לומר כי המערער היה חסר יכולת להבין את המעשה או את הפסול במעשה או להימנע מעשייתו וזאת כעולה מדבריו בחקירתו כי "ידעתי מה אני מדבר". לפיכך קבע בית משפט קמא, ובצדק, כי זכרוננו של המערער ביחס לאירוע היה "סלקטיבי" במובן זה שהוא "איבד זכרוננו" רק באשר למעשיו שהופנו כלפי השוטרים, בעוד שהוא זכר את מעשי השוטרים כלפיו ואת האלימות שנקטו, לדבריו, נגדו.

58. לאור כל האמור, אנו דוחים את הערעור על הכרעת הדין.

ג. הערעור על גזר הדין

גזר הדין של בית משפט קמא

59. מעשיו של המערער חמורים ויש בהם כדי לפגוע בתחושת הביטחון האישי של הציבור, בפרטיות האזרחים ובזכות הקניין של הפרט על רכשו.

כן יש במעשי המערער משום מרמה והונאה ופגיעה במסחר תקין, ואף פגיעה בעבודתם של השוטרים.

60. מתחמי הענישה שהציגה התביעה - מתחם הנע בין 14 ל-26 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי בעבירות ההתפרצות והשימוש בכרטיס החיוב, ומתחם הנע ממאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי בעבירות איומים נכונים וראויים.

61. מגיליון המרשם הפלילי של המערער עולה כי הוא יליד 1990 ולחובתו שתי הרשעות קודמות, האחרונה שבהן משנת 2013 והקודמת לה משנת 2010 בעבירות אלימות ואיומים, בגינה תלוי ועומד נגד המערער עונש מאסר מותנה בר הפעלה.

לחובתו של המערער גם גמר דין מבית המשפט לנוער בגין 9 תיקי חקירה שצרף. לאור האמור, נראה כי לא היה בעונש מאסר בפועל קודם שהוטל על המערער, ואף לא בעונש מותנה התלוי ועומד נגדו, כדי להרתיעו מלשוב לסורו.

62. המערער לא נטל אחריות על מעשיו ולא הפנים את חומרתם, על אף ההליך השיקומי שעבר.

63. יש ליתן משקל לא מבוטל לקולת העונש להליך השיקומי אליו פנה המערער במסגרת חלופת המעצר, שכן המערער נרתם אליו וניכר שמדובר בהליך ארוך ומשמעותי שעבר בהצלחה. עם זאת, לאור נסיבות ביצוע העבירות, האינטרס הציבורי שבענישה ועברו של המערער, אין באפיק השיקומי כדי להביא לחריגה כזו ממתחמי הענישה שתביא לארכתו של עונש מאסר מותנה או כדי להורות כי כל העונש, לרבות הפעלת עונש מאסר מותנה, ירוצה בדרך של עבודות שירות, אף שיהיה בכך כדי להביא לסטיה ניכרת מהרף התחתון של מתחמי הענישה.

נימוקי הערעור על גזר הדין

64. בית משפט קמא שגה באמצו את מתחם הענישה לו עתרה המשיבה באישום הראשון, הנע בן 14 ל-26 חודשי מאסר בפועל. המתחם הנכון בנסיבות העניין נמוך במידה ניכרת ומתחיל משישה חודשי מאסר הניתנים לריצוי בעבודות שירות.

65. בית משפט קמא שגה כשלא הפנה את המערער לתסקיר, אשר היה שופך אור על הליך השיקום המשמעותי שעבר. הגם שבית המשפט קמא שמע וקיבל ראיות בדבר שיקומו של המערער, ראוי היה, לאור גילו הצעיר של המערער, חלופה הזמן שעבר מאז ביצוע העבירות, העובדה כי שיקומו כלל שלבים רבים וחשובים, והעובדה כי היה קיים מאסר על תנאי בר הפעלה בעניינו, לקבל אף את המלצתו של שירות המבחן.

66. בית משפט קמא שגה כשלא סטה מהמתחם שקבע מטעמי שיקום, חרף הליך השיקום המשמעותי שעבר המערער מאז שוחרר לחלופת מעצר בקהילה.

67. המערער השתלב בתוכנית תעסוקה, מגורים ולימודים באוגוסט 2015, במסגרתה עבר להתגורר בגן

שמואל, החל לעבוד במפעל 'פרימור' והשתלב בלימודי סוכנות נדל"ן. לאחרונה הוא סיים את לימודיו ועבר בהצלחה את המבחן הארצי של רשם המתווכים, כך שבידיו רישיון לעסוק כיום בתיווך נדל"ן. במקביל ממשיך המערער בלימודיו ולוקח חלק בקורס לייעוץ משכנתאות.

68. המערער, בחור צעיר כבן 26, מנהל כיום אורח חיים נורמטיבי והוא רחוק שנות אור מאותו נער שהסתבך בפלילים בעבר. שליחתו לעונש מאסר, ולו בעבודות שירות, תגדע את הליך השיקום הממושך והמשמעותי שעבר ועודנו עובר ותפגע בו במידה ניכרת.

תגובת המשיבה

69. מעשיו של המערער חמורים והוא בעל עבר פלילי, כפי שפירט בית משפט קמא בגזר דינו.

70. המערער אומנם עבר הליך טיפולי אך הוא אינו נוטל אחריות על מעשיו.

המערער העליל על בן דודו ולא פיצה את המתלוננת

71. בית המשפט קמא הפעיל חלק מעונש המאסר על תנאי בן 6 חודשים בחופף לעונש המאסר שהוטל בגין העבירות נושא הכרעת הדין.

72. לאור כל האמור, אין מקום להתערב בגזר הדין.

דין והכרעה

73. הכלל הוא כי התערבותה של ערכאת הערעור בעונש שקבע בית משפט קמא, שמורה למקרים חריגים, בהם ניכרת סטייה של ממש ממתחם הענישה ההולם, או למקרים בהם נפלה טעות מהותית בגזר הדין (ראו למשל: ע"פ 3023/14 פלוני נ' מדינת ישראל (2.6.2015); ע"פ 2918/13 דבס נ' מדינת ישראל (18.7.2013)). ערכאת הערעור אינה גוזרת מחדש את עונשו של המערער אלא בוחנת את סבירותו והתערבותה שמורה למקרים חריגים בלבד (ראו ע"פ 1880/14 עמאש נ' מדינת ישראל (19.11.2014)).

איננו סבורים כי המקרה שבפנינו נופל בגדר מקרים חריגים אלה, שכן לא נפל כל פגם בגזר דינו של בית משפט קמא, שיש בו כדי להקים עילה להתערבותו.

74. העבירה של התפרצות לדירה וגניבה מתוכה היא עבירה חמורה ונפוצה.

עבירות מסוג זה פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות את הביטחון האישי של האזרחים ואף טמון בהם פוטנציאל לאלימות. מדובר במעשים חמורים שיש להוקיע ולהילחם בהם בחומרה, כפי שהבהיר לא אחת בית המשפט העליון בפסיקתו (ראו למשל רע"פ 8114/10 אבו חדיד נ' מדינת ישראל (7.11.2010)). האינטרס הציבורי מחייב הגנה על הפרט ועל רכושו והדרך להגשתו מחייבת ענישה משמעותית.

75. בית המשפט קמא שקל לחומרא את העובדה כי לעבירות הרכוש התלוו מעשי מרמה והונאה. כן

התחשב בכך שלמערער יש עבר פלילי, בין היתר בעבירות אלימות ואיומים, וכי המאסר המותנה אשר היה תלוי ועומד כנגדו, לא הרתיע אותו.

לקולא התחשב בית משפט קמא באפיק השיקומי ובהליך הטיפול שעבר המערער בהצלחה. כן הובאה בחשבון העובדה שהמערער שהה בחלופת מעצר פרק זמן לא מבוטל.

בית משפט קמא התחשב, אפוא, כהלכה בכל השיקולים, הן לחומרא והן לקולא, והעונש שהטיל בסופו של דבר על המערער אינו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת ולפיכך אינו מצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור.

76. על יסוד האמור, אנו דוחים אף את הערעור על גזר הדין.

המערער יתייצב לריצוי מאסרו בבית סוהר הדרים, ביום 1.3.17 עד השעה 10:00 או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות וגזר דינו של בית המשפט קמא.

על ב"כ המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

התנאים שנקבעו לעיכוב עונש המאסר יעמדו בתוקפם עד להתייצבות המערער לריצוי עונשו.

ניתן היום, ה' טבת תשע"ז (3 ינואר 2017) במעמד ב"כ הצדדים והמערער.

שמואל בורנשטיין, שופט

זהבה בוסתן, שופטת

**אברהם טל, נשיא
אב"ד**